

РЕШЕНИЕ

№ 2098

гр. София, 21.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 12.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **12239** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр.с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Г. Г. Б., гражданка на Ислямска република П., чрез адв. И. К. И. срещу отказ за издаване на виза на чужденец по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от Закона за чужденците в Република Б. (виза за краткосрочно пребиваване – виза тип „С“), постановен от Г. К. Г., консулско длъжностно лице в Посолството на Република Б. в И. ,Ислямска република П. по подадена апликационна форма за издаване на виза № ISB19000311V.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, неправилен и немотивиран. Не става ясно въз основа на какви данни е достигнато до посоченото основание за отказ, тъй като не са посочени доказателства, върху които се основава отказа. Нарушено е изискването на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Липсват мотиви за отказа. Нарушени са и чл.7, ал.2 и чл.9, ал.2 АПК – не са преценени всички факти от значение за случая. Не са обсъдени приложените към молбата за издаване на виза документи.

В съдебно производство оспорващият се представлява от адв.И. К. И., който поддържа жалбата, представя писмени бележки и претендира присъждането на разноски по представения списък.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Р. Д. оспорва жалбата като неоснователна. Представя писмени бележки. Не претендира юрисконсулско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано пред българското дипломатическо представителство в И. - П. въз основа на заявление от гражданката на П. Г. Г. Б., от 09.07.2019 г.(л.57-60). В заявлението е отбелязано, че молителката е [дата на раждане] в П. и живее в П., гражданка е на П., кандидатства за виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), с еднократно влизане в РБългария и престой в рамките на 21 дни, като ще разчита на издръжката от сина си М. К., който е гражданин на О. кралство В. и Северна И..

Визата е по повод подадена (л. 61) покана – декларация за частно посещение на чужденец в РБългария от М. К., гражданин на В. – лице с разрешено продължително пребиваване в Б./л.72/. Към заявлението са представени копие от паспорт и копие от удостоверение за пребиваване, покана – декларация, договор за наем, и банкова референция – всичките касаещи М. К.. Представени са доказателства за родствена връзка на жалбоподателката с канещото лице и паспорт на оспорващата.

На 22.07.2019 г. консулско длъжностно лице в посолството на Република Б. в И. ,Ислямска република П. отказва издаването на исканата виза. В мотивите на отказа се сочи, че решението се основава на чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), тъй като „представените документи и декларираните устни данни не доказват убедително целта и условията на пътуването.Качеството на апликанта на член-семејство на гражданин на ЕС не е доказано по надлежния начин и той не е доказал ,че е на негова финансова издръжка“.

Процесният отказ е връчен надлежно на оспорващата на 08.10.2019г.

При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл.149, ал.1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт.

Разгледана по същество същата е основателна.

В настоящото производство съгласно чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

В съответствие с нормите на чл. 9г ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б.. По аргумент от чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, т.е. предвидена е възможност за делегиране на правомощието за постановяване на отказ за издаване на виза. Видно е, че оспорения отказ е издаден от Г. К. Г. – втори секретар ,ЗКС в посолството на Република Б. в И.- П..Съдът намира че с оглед изискванията на чл.9г ЗЧРБ, приложените заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи, и 2 бр. служебни бележки №

КОВ-55-52-14/04.10.2019 г., оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия. Съдът намира, че процесният административен акт е постановен при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, обосноваващи неговата незаконосъобразност и съставляващи основание за отмяната му.

Оспореният административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосновавали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице. В мотивите на отказа е налице цитиране на правното основание – чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ., а словесно са изписани и думите, че представените документи и декларираните устни данни не доказват убедително целта и условията на пътуването. Качеството на апликанта на член-семејство на гражданин на ЕС не е доказано по надлежния начин и той не е доказал, че е на негова финансова издръжка. Фактически основания обаче, не са посочени. Защо административният орган е приел, че оспорващата не е доказала, при това убедително, целта и условията на своето пътуване, не става ясно. Не са изложени доводи и за евентуално съмнение за автентичността или истинността на приложените документи за издаване на виза или надеждността на направените от чуждата гражданка изявления или намерението и да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Установената бланкетност на мотивите съществено затруднява защитата на адресата на акта, още повече, че оспореният отказ не препраща към никой друг документ, чието съдържание да може да бъде интерпретирано като мотиви, обосноваващи и обжалвания административен акт по аргумент от ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС.

Съдът намира, че административният акт е издаден при нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република Б. отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган. Идентична на нормата на чл.10,ал.1 т.17 от ЗЧРБ е тази по чл.21,параграф 1,б”б” от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г.за създаване на Визов кодекс на Общността ,изискваща апликантът за издаване на виза да обоснове целта и условията на планирания престой, съответно тази по чл. 32, т. 1, б. „а“, ii от регламента, съгласно която издаването на виза се отказва, ако кандидатът не обоснове целта и условията на планирания престой. Административният орган следва да обоснове решението си с представените пред него доказателства и ако прецени, че липсват такива, е следвало да укаже на заявителя да обоснове предпоставките за приложимостта на нормата, регламентираща издаването на виза вид „С“ – за краткосрочно пребиваване. Съгласно чл. 21, т. 7 от регламента разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на

направените от кандидата декларации, като съгласно чл. 21, т. 8 при разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи. Вероятно в процесния случай при разглеждането на заявлението у компетентния служител е възникнало съмнение относно наличието на предпоставките за издаване на исканата виза на лицето, но в този случай компетентният административен орган е следвало да спази нормата на чл. 21, т. 8 от регламента, а не да издаде административния акт само с посочването на правното основание и неговото словесно изписване за издаването му. При условие, че компетентният административен орган беше спазил нормата на чл. 21, т. 8 от регламента и в резултат на нейното спазване беше изискал допълнителни доказателства и същите не бяха представени, тогава отказът за издаване на виза би бил определен като законосъобразен и съответно мотивиран по начина, определен в регламента.

В процесния случай е несъмнено обстоятелството, че компетентният административен орган не е спазил нормата на чл. 21, т. 8 от регламента. При съобразяването на тези обстоятелства, обжалваният административен акт следва да се определи като незаконсъобразен. Настоящата съдебна инстанция не изключва обстоятелството действително от страна на заявителката да не могат да се докажат предпоставките за издаване на виза, но при условие, че административният орган не е спазил разпоредбите на Закона за чужденците в Република Б. и на регламента, тази съдебна инстанция не може да установява обстоятелства в тази насока. Съдът съобразява и обстоятелството, че необходимостта от мотивиране на отказа за издаване на визи се посочва и в т. 3.1.3 от предложението на Европейския парламент и на Съвета за приемане на регламент, създаващ Визов кодекс на Общността (COM/2006/0403 final - COD 2006/0142 */). Съгласно посочения текст се въвежда изискването съответните компетентни органи да обосновават решенията си за отказ за издаване на визи, посочвайки точните причини за това.

Именно поради тази причина Законът за чужденците в Република Б. въвежда задължение за отказ на виза, когато не са изпълнени изискваните условия от кандидата. Изпълнението на тези условия, обаче следва да бъде проверено от компетентния за това административен орган, и то при съобразяване и на нормите на регламента, което в процесния случай не е било сторено от административния орган, издал административния акт. Като основание за постановяване на отказа административният орган е посочил и обстоятелството, че апликантът не е член на семейство на гражданин на Европейския съюз и не е доказал, че е на негова издръжка. Посочването на това основание обуславя необходимостта от преценката на законосъобразността на административния акт именно с оглед на обстоятелството дали административният орган не е целял мотивиране на отказа именно с това обстоятелство, съобразявайки, и обстоятелството, че в апликационната форма жалбоподателката като основание за посещението си в Република Б. е посочила семейно посещение. Дори и това обосноваване от страна на административния орган да се приеме като мотив за отказа за издаване на виза, представлява основание, различно от посоченото по чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република Б., доколкото посочената правна норма не предполага апликантът да е член на семейството на лице, което е гражданин на държава – член на Европейския съюз. Към апликационната форма е била приложена и покана-декларация (л. 61) за частно посещение на чужденец в Република Б. от името на М. К., гражданин на В., с посочен

адрес, на който ще пребивават гостите – майка му Г. Г. Б. и жалбоподателка в настоящото производство, придружавана от съпруга си М. Ю. /негов баща/. От събраните по делото доказателства се установява, че М. К. притежава правото на продължително пребиваване в Република Б. (обстоятелство, което се установява от представеното удостоверение за продължително пребиваване с валидност до 26. 06. 2024 г.). Установява се и обстоятелството, че посоченото лице е гражданин на О. кралство В. и Северна И. (видно от представения паспорт/л.73/, с дата на валидност до 20 април 2025 г.). Представено е и удостоверение за раждане (л.67), от което се установява, че М. К. е син на жалбоподателката Г. Г. Б..

При съобразяване на това обстоятелство изводът на административния орган за наличието на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република Б. е незаконосъобразен. Не подлежи на преценка от тази съдебна инстанция обстоятелството дали жалбоподателя в това съдебно производство е член на семейството на гражданин на Европейския съюз, доколкото не е било предмет на установяване в това съдебно производство, а и административният орган не е събрал доказателства в тази насока. Действително, от събраните по делото доказателства се установява, че синът на оспорващата е гражданин на О. кралство В. и Северна И., но само това обстоятелство не е достатъчно да я определи като член на семейството на гражданин на Европейския съюз, с оглед на нормата на §1, т. 1, б. „в“ от Допълнителните разпоредби на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република Б. на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства, съгласно който член на семейството на гражданин на Европейския съюз е възходящ, който е на издръжка на гражданина на Европейския съюз. Несъмнено е обстоятелството, че жалбоподателката в настоящото съдебно производство е майка на лице, което е гражданин на Европейския съюз, но не може да се установи несъмнено обстоятелството, че оспорващата е на издръжка на своя син. Въпреки това, в случая се касае за издаване на виза за краткосрочно пребиваване и е нормално канещия да поеме издръжката на своите роднини. Видно е, че по делото е представен договор за наем, от който става ясно, че канещото лице има осигурено жилище на територията на страната, както и извлечение от сметка, от която е видно, че разполага със средства да поеме издръжката на лицата. Следва да се отбележи, че изрично в поканата – декларация, която лицето подписва под страх от наказателна отговорност, е посочено, че поканените лица, ще бъдат на негова издръжка. В тази връзка са неоснователни доводите изложени в писмените бележки на ответника, че от писмото на ГД Гранична полиция, било видно, че канещото лице не пребивава в Б.. Видно от представените документи, това лице има издадено от компетентните органи удостоверение за пребиваване в страната и само от него зависи, кога ще пребивава. В същото време, в писмото на ГДГП (л.101) изрично се сочи, че по отношение на лицата, ползващи се с правото на свободно движение справка не съдържа изчерпателни данни за влизането и излизането им, като доказателство за това е посоченото едно влизане, но пък две излизания от територията на страната.

По изложените съображения съдът намира жалбата за основателна.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора, на оспорващата следва да бъдат присъдени претендираните

със списъка по чл.80 от ГПК разноси,в доказан общ размер 401,16 лева /10 лева –държавна такса и 391.16 лв. – адвокатско възнаграждение./

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Г. Б., гражданка на Ислямска република П., [дата на раждане] , чрез пълномощника и адв. И. К. И. със съдебен адрес [населено място], район „К. село”, ул. Д. Г.” 1,ет.4, отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване –(виза тип „С“) № ISB 19000311V от 22.07.2019г., постановен от Г. К. Г., консулско длъжностно лице в Посолството на Република Б. в И. ,Ислямска република П. по подадена апликационна форма за издаване на виза № ISB19000311V/09.07.2019г..

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба в Посолството на Република Б. в [населено място], П., чрез дирекция „К. отношения” в Министерството на външните работи за издаването на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република Б. да заплати на Г. Г. Б., гражданка на Ислямска република П., [дата на раждане] ,със съдебен адрес [населено място], район „К. село”, ул. Д. Г.” 1,ет.4, разноси по делото, в размер на 401, 16 /четиристотин и един лев и 16 ст./лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: